

YAZAR HAKKINDA

Çağatay K p u, 12 Haziran 1983 İzmit doğumludur. Üniversite  ęrenimini İstanbul Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksek Okulu Elektronik HaberleŐme bölümünde tamamladı. Televizyon yayıncılığı ile tanışması da bu dönemde oldu. Birçok  zel televizyon kanalında teknik yönetmen olarak görev aldı. Kariyerine 2019 yılından itibaren TRT’de devam etmektedir.

DESTEK YAYINLARI: 1775
EDEBİYAT: 384
ÇAĞATAY KÜPÇÜ / ÖLÜMDEN BETER - LA VIE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

Destek Yayınları: Şubat 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-865-5

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkam.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

Çağatay Küpçü

Ölümden
Beter
La Vie

TEŞEKKÜR

Öncelikle, bu kitabı okumayı tercih ettiğiniz için sizlere çok teşekkür ederim. Benim açımdan gerçekten zor bir süreç oldu. Bu hikâyeyi anlatmak için önce yaşamam gerekti. Haluk Toköz'ü anlamak, hissettiklerini hissetmek olağanüstü bir deneyimdi.

Yazma sürecinde yanımda olan tüm dostlarıma, özellikle beni saatlerce bıkmadan dinleyen sevgili arkadaşım Ceren İleri Ayten'e, çok iyi bir polisiye okuru olan ve sıkıştığım noktalarda bana büyük destek veren sevgili dostum Ersin Ata Ayten'e, beni sürekli motive eden ve bana kardeşim kadar yakın olan Ayberk Topbağ'a, epilepsi hakkında sorularımı cevaplandıran ve bu konuda beni aydınlatan beyin ve sinir cerrahisi uzmanı Operatör Doktor Mercan Sarier'e, tüp bebek tedavisi konusunda bilgilenmemi sağlayan sağlık programları yapımcısı dostum Merve Özçelik Yılmaz'a, bu kitabı yayınlama sürecinde bana verdiği desteği hayatımın sonuna kadar unutmayacağım dostum, televizyon yapımcısı ve sunucusu Türker Akıncı'ya, kitabımı ilk okuyanlardan olan, bana ve kitabıma inanan sevgili editörüm Cansu Poyraz Karadeniz'e, tanıştığımız andan itibaren beni bu ailenin bir parçası gibi gören ve hissettiren Destek Yayınevi ve çalışanlarına, Destek Medya Grup Başkanı sevgili Yelda Cumalıoğlu'na, kitabı-

mı okuduğu andan itibaren beni her fırsatta cesaretlendiren yazar koçum Pınar Cumalı'ya, bana ve kardeşlerime hep okumayı aşıl原因 annem Münteha K p  'ye, aileme, kardeşim Çağrı, babam Vedat ve ağabeyim Çağdaş K p  'ye, hem televizyoncu olmamda hem de kitap yazma cesaretini kendimde bulmamda rol model olan baba yarısı amcam Mustafa K p  'ye, varlığıyla hayatımı aydınlatan canım oğlum Poyraz K p  'ye çok teşekkür ederim.

Sizler olmasaydınız bu kitap asla yazılamazdı.

Bu kitaptaki tüm kurum ve kişiler hayal ürünüdür.

BÖLÜM 1

15. EPİLEPSİ KONGRESİ İSTANBUL TARİH: 10 AĞUSTOS 2013

Profesör Dr. Haluk Toköz, hayatı boyunca bugüne hazırlanmıştı. Uzun araştırmalarının sonucunu bugün herkesle paylaşacaktı. Ama tabii ki “onun için hayatındaki en önemli varlık olan” karısı Hayat’a bu buluşunu uzun zaman önce açıklamıştı. Yaptığı buluşla epilepsi artık tarih olacaktı. Bütün dünya bu açıklamayı bekliyordu.

Son kez aynanın karşısında provasını yaptı, aslında kalabalığa karşı konuşmada hep başarılı olmuştu. Zaten Hayat’la da böyle tanışmamış mıydı?

Yedi yıl önceydi, o zamanlar genç bir doktor olan Haluk, yine bir kongre için Paris’e gitmişti ama bu kez dinleyiciler arasındaydı. Sıkıcı konferansların ardından genç Fransız doktor arkadaşlarıyla Paris’in sanat kokan sokaklarından geçerek bir anda kendini kalabalığın ortasında buldu. Fransızca o zamanlar onun ikinci aşkıydı ve anlatmaya başladı.

Paris sokakları renkli insanlarla doluydu ama bir anda Haluk'u dinleyen kalabalık arttı çok da akıcı olmayan Fransızcasıyla Türk şaraplarının Fransız şarapları kadar iyi olduğunu anlatıyordu. Aslında konu çok da önemli değildi, önemli olan kendini dinletiyor olması ve sanki dünyanın en önemli sorunu şaraplar-mış gibi ciddiyetle anlatmasıydı. Kalabalığın içinde gözü sürekli aynı kadına takıldı, o kadar güzel bakıyordu ki ela gözleriyle... İçinden işte kesinlikle ona şarap ısmarlamalıyım dedi. Alkışların ardından Paris sokaklarını kendi haline bıraktı ve o güzel kadına yaklaşp “Est-ce que vous voulez boire le vin rouge avec moi” dedi ama kadın çoktan onun Türk olduğunu anlamıştı. “Tabii isterim” diye cevap verdi. Zaten Hayat Haluk söylemeden her şeyi anlardı ve bugünden sonra Haluk o gözlere bakıp huzuru bulmayı hiç bırakmadı ta ki o güne kadar...

Son kez aynaya baktı, kravatını düzeltti ve artık hazırdı. İstanbul Boğazı'nı tam karşıdan gören o görkemli odasından çıktı ve emin adımlarla hayatını tamamen değiştirecek olan o buluşu açıklamak için konferans salonuna gitti.

Salon oldukça kalabalıktı, dünyanın birçok farklı ülkesinin önde gelen tıp insanları bu buluşu yerinde öğrenmek için İstanbul'a akın etmişti. Yüksek tavanı ve Osmanlı mimarisıyla dikkat çeken bu konferans salonu daha önce de birçok önemli toplantıya ev sahipliği yapmıştı ancak bu kez tarihe tanıklık edecekti. Profesör Haluk bir metre yetmiş santimlik boyuyla, hafif kırılmış saçlarıyla ve yaşına göre fit vücuduyla dikkat çekiyordu ve sahneye en yakın koltuklardan birine geçti, güzel ve seksi sunucunun onu anons etmesini bekledi. Haluk konuşmasını Türkçe yapacak ve aynı anda farklı dillere simültane çevirisi yapılacaktı, organizasyon büyüktü. Sonunda sunucu Haluk'u anons etti.

“Sizleri daha fazla bekletmek istemiyoruz ve işte o önemli açıklamasını yapmak üzere Profesör Doktor Haluk Toköz’ü kürsüye davet ediyoruz.”

Haluk yerinden kalktı ve hızlı ama emin adımlarla sahneye tırmanıverdi.

“Sevgili meslektaşlarım ve sevgili basın mensubu arkadaşlarım, öncelikle hepinize beni dinlemeye geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Biliyorsunuz epilepsi maalesef tamamen ortadan kaldıramadığımız ancak nöbetlerini ilaç yardımıyla engelleyebildiğimiz bir rahatsızlık. Beynimizin hâlâ ulaşamadığımız o kadar noktası var ki ve bu noktalardan birinde olan bir yanlılık ya da zamanla ve travma sonucu oluşan bir problem bir anda bizi bu hastalıkla baş başa bırakıyor. Meslek hayatımın en başından beri bu hastalıkla yakından ilgilendim. Nedenlerini, nasıl ortaya çıktığını anlamaya çalıştım ama bunlar benim uzun yıllarımı aldı. Bugün geldiğim noktada size şunu söyleyebilirim ki ben bu hastalığı yüzde yüz oranında tedavi edebiliyorum. Yaptığım bilimsel araştırmaların sonuçları şu an ellerinizdeki dokümanlarda mevcut.

Biliyorsunuz hayatımızdaki her şeyin bir elektriksel karşılığı var ve bu epilepsi nöbeti de oluştuğu andan itibaren elektriksel sinyal üretiyor. Bu sinyal anormal seviyelere ulaştığında beynimizi etkileyerek nöbet geçirmemize neden oluyor. Aslında uzun ve ağdalı lafları bir kenara bırakırsak yaptığım şey bu sinyalin elektriksel karşılığını bulup bir anti sinyal üretmeye beynimizi alıştırmak oldu. Beynimiz bunu kendi kendine halletti, ben sadece aracı oldum. Patenti de bana ait olan bu yöntemle emin olun dünyada bu hastalıktan mustarip kimse kalmayacak.”

Bir anda salonda büyük bir alkış koptu, Türk ve yabancı doktorlar ayağa kalkıp Profesör Haluk’u ellerini parçalarcasına

alkışlıyorlardı, bir yandan da ellerindeki makalelere bakıp sonuçları inceleyerek birbirlerini onaylıyorlardı, evet bugünden sonra dünya artık eskisi gibi olmayacaktı.

Haluk kürsüden indi ve tebrikleri kabul ederken telefonunun çaldığını fark etti, arayan karısı Hayat'tı.

"Alo, *ma vie* neredesin çok gürültü geliyor!"

"Aşkım konferansı canlı izledim, yine harikaydın, sana âşık olduğum gün gibi yine herkesi kendine hayran bıraktın ve beni de tabii ki."

"Ciddi misin, izleyebildin mi? Öğrencilerimle bir yerlere gideceğim demiştin neredesin?"

"Şu an sokak hayvanlarına zarar veren bir grup kendini bilmezcin yakalanması için eylem başlattık, öğrencilerimle beraber onlara hiçbir canlıya zarar vermemeleri gerektiğini öğreteceğiz aşkım, sosyolog olmak bunu gerektirir" dedi ve kahkaha attı!

"*Ma vie*, ne olur dikkat et, bir gün başına bir şey gelecek diye çok korkuyorum, sokaklar manyak dolu."

"Sen beni merak etme, hadi sen tebriklerini kabul et profesör, akşama sana sürprizlerim olacak." Bir kahkaha daha atarak telefonu kapattı. Son cümle Haluk'u heyecanlandırmıştı fakat bir dahaki görüşmelerinin bir hastanenin yoğun bakım servisinden yüzü dağılmış Hayat'a bakarken olacağından habersizdi.

Haluk yoğun bir el sıkışma ve tebrik trafiğinin ardından otoparkta bulunan arabasına bindi ve otelden ayrıldı. Beşiktaş'ın o meşhur ağaçlı yolundan geçip biraz da trafik çekip Bomonti'deki evine ulaştı. Hedefi eve yorgun gelecek güzel karısı Hayat'a en

sevdiği yemek olan sebzeli lazanya yapmaktı. Yanında da tabii ki bir şişe kırmızı şarap. İlk tanıştıkları gündeki gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıp şaraplarını yudumlayacaklardı. Bugün onlar için hayatlarının en önemli ikinci günüydü ve tabii ki bunu kutlayacaklardı.

Aceleyle üstünü değiştirdi, ellerini yıkadı ve bir kadeh şarap eşliğinde en sevdiği ikinci şey olan “yemek hazırlamaya” başladı. Haluk biraz babasına benziyordu, Mehmet Bey memur emeklisi biri olduğu için kırk yıl boyunca evinde sabah kahvaltısı yapamamıştı ama hafta sonları kahvaltı hazırlamak onun için büyük zevkti. Erkenden kalkar, manavdan en güzel domatesleri seçer, fırından en taze ekmekleri, simitleri alır, mahallenin şarküterisinden en güzel yumurtaları ve peynirleri alır, kimse uyanmadan her şeyi hazırlayıverirdi. Çay demlenince de herkesi uyandırır ve ailece harika bir kahvaltı yapılırdı. Zaten insan için bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi? Aile ile yapılan kahvaltı her şeye bedeldi.

Sebzeleri yıkarken bir yandan da televizyonu açtı, bugünkü müthiş konuşmasının basında nasıl bir yankı bulduğunu merak ediyordu. Her şey beklediği gibiydi, birkaç kanal gezdi ve ana haber bültenlerinin hepsi Haluk’tan bahsediyordu. Birçok yabancı haber kanalı da İstanbul’dan canlı yayındaydı. Bütün dünya bu konuya kilitlenmişti. Bu sırada telefonu çalmaya başladı, tanımadığı bir numara arıyordu, yine bir tebrik telefonu diye düşündü ama şu an çok önemli bir işi vardı. Dünyalar güzeli karısı Hayat’a en sevdiği yemeği yapıyordu. Televizyonda açık olan haber kanalından “Bir son dakika haberini vermek istiyoruz” diyen spikerin sesi duyuldu. İstanbul Taksim Meydanı’ndaki bir eylemden bahsediyordu. Sokak hayvanlarına son zamanlarda yapılan şiddet ve tecavüzlere karşı birçok sivil toplum kuruluşu eylem

düzenlemişti. Bunlardan biri de bugün Taksim Meydanı'ndaydı. Sakin başlayan gösteri bir anda polis müdahalesiyle savaş alanına dönmüştü. Yerlerde sürüklenen öğrenciler, kadınlar, sıkılan biber gazları... Her yer bir anda toz duman olmuştu. Bazı polislerin orantısız güç kullanımını da objektiflere yansıtmıştı. Sahi bugün Hayat telefonda Haluk'a sokak hayvanları ile ilgili bir eylemde olacağını söylememiş miydi?

Telefon ısrarla çalıyordu, Haluk'un bir anda içi inanılmaz bir korku doldu, kimdi bu ısrarla arayan densiz? Biraz sinirli açtı telefonu!

“Buyurun Haluk Toköz ben.”

“Merhaba Haluk Bey, ben Operatör Doktor Mehmet Soner, Hayat Toköz eşiniz mi?”

“Evet doktor bey. Ne oluyor? Hayat ile sizin alakanız nedir?”

“Haluk Bey, Hayat Hanım şu an yoğun bakımda, feci şekilde dövülmüş, acilen buraya gelseniz iyi olur ama lütfen acele edin!”

Haluk aceleyle evden çıktı, arabasına atladı ve hızla arabaları sollayarak Taksim Araştırma Hastanesi'ne vardı. Hastanenin önü ana baba günü gibiydi, mahşeri bir kalabalık vardı. Hemen insanları ezercesine geçip Doktor Mehmet Soner'i sordu. Görevli hemşire yoğun bakım servisinde olduğunu, hemen haber vereceğini söyledi. Haluk koşarcasına oraya vardı ve doktor onu karşıladı.

“Haluk Bey merhaba, öncelikle sizden göreceklerinize hazırlıklı olmanızı istiyorum. Çünkü manzara pek hoş değil. Hayat Hanım feci şekilde dövülmüş, kafatasında iki farklı yerde çatlak, kaburgasında üç farklı yerde çatlak, sağ ve sol bacaklarında kırıklar ve yüzünde ağır ezilmeler mevcut. İç kanama şüphesi halen devam etmekte, yirmi dört saat çok kritik, lütfen onu yormayın,

sadece iki dakika görmenize izin veriyorum. Bugün sizi izledim ve büyük hayranınızım, lütfen beni zor durumda bırakmayın.”

“Teşekkürler doktor.”

Haluk yoğun bakım odasına girince gözlerine inanamadı, istem dışı elleriyle burnunu ve gözlerini tuttu. Bir anda gözünden yaşlar boşandı. Sanki bir boksör Hayat’ı kum torbası niyetine kullanmıştı. Gözleri ve yüzü o kadar şişmişti ki koca bir balonu andırıyordu. Bacakları alçıdaydı, halat benzeri şeylerle havada sabitlenmişti. Kimseye zararı olmayan, hani derler ya karıncayı bile incitmeyen Hayat’ın bunlar başına nasıl gelmişti?

Yanına gitti, korkarak elini tuttu, ona daha fazla zarar gelmesini asla istemiyordu. Ona seslendi:

“Ma vie! Beni duyuyor musun?”

Ama sadece makinelerin bip sesinden başka bir ses duyulmuyordu. O makineler olmadan nefes bile alamıyordu Hayat. Tekrar seslendi:

“Ma vie!”

Yine sessizlik. Sonra anlatmaya başladı.

“Bugün son yedi yılımızın en önemli günüydü, sen olmasan hiçbirini başaramazdım. İnsanın hayatında bazı anlar, bazı dönüm noktaları oluyor. Seninle tanışmamız da bunlardan biriydi, belki tanışmasak, o gün o kalabalıkta beni dinlemesen bugün epilepsi hâlâ tedavi edilemeyen bir hastalık olarak kalacaktı. İşte o yüzden beni bırakamazsın, bu hikâye burada bitemez, daha yazacak çok hikâyemiz var aşkım!”

Profesör çok haklıydı, bugün yaşananlar gerçekten bir dönüm noktasıydı, içinde büyüyen o öfke birçok hayatı etkileyecekti, bu yıllar olsa bile...